

www.jollibread.com

© 2022, Elisabet Roig

© 2022, Merymay Chuliá

© D'aquesta edició:

2023, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Edicions Voramar SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-64-5

Depòsit legal: M-20885-2022

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: febrer de 2023

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

Marta Olivares

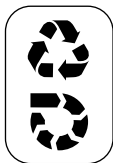
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas,

Julia Ortega, Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

L'ou sorpresa

Elisabet Roig

Il·lustracions de Merymay Chuliá

jollibre

*Per a tots els santuaris d'animals
del món, que fan una tasca enorme
a l'hora de cuidar i protegir els animals.*

*I per a Gerard i Joel, que també
estimen molt els animals.*

L'experiment

Eren les onze de la nit al laboratori del museu paleontològic del parc. Tot estava a les fosques, excepte una habitació al fons d'un llarg passadís. En una banda, la paret del passadís era fosca, de rajola grisa. A l'altra, un vidre que anava del terra al sostre mostrava algunes taules dels investigadors del museu plenes de restes de fòssils de dinosaures que havien trepitjat aquella zona feia milions d'anys.

El silenci regnava a aquelles hores al parc. D'ací a una estona arribarien els serveis de neteja per deixar-ho tot a punt per a l'endemà. Aleshores, començaria un nou dia de visites de famílies que omplirien totes les sales

d'exposicions, visitarien el museu, pujarien a les atraccions i tocarien les maquetes a grandària real dels dinosaures: els més coneguts i també els del cretaci inferior que havien poblat la comarca dels Ports.

10 Però aquella llum al final del passadís era sospitosa. No hauria d'haver-hi ningú allà a aquelles hores. I, en canvi, un home amb bata blanca i unes ulleres de pasta fosca traïa amunt i avall unes safates plenes de material de laboratori. Va obrir una espècie de nevera gegantina que deixava escapar un fum rogenc i en va traure alguna cosa.

—El meu tresor! —va dir molt fluixet.

I va alçar amb orgull un ou redó, d'uns deu centímetres de diàmetre.

Però, llavors, tot es va precipitar.

—Mans enlaire! Queda detingut!

Un grup d'uns quinze agents de policia van entrar a la sala on es trobava el científic.

—Detingut? Si no he fet res! Estic treballant!

—Queda detingut per experimentar amb espècies que poden comportar un risc per a les persones.

—No poden provar res!

L'home, sense dubtar-ho ni un segon, va obrir del tot la nevera gegant i va començar a tirar a terra tots els ous que hi havia, que es van anar trencant l'un rere l'altre. Encara que era el treball més important de la seua carrera, no volia que l'enviaren a la presó, així que en un segon havia decidit eliminar-ho tot.

—No toque res! Són proves! Quede's quiet on està! No faça bogeries!

Cinc agents van saltar damunt del científic, que va caure de cul a terra. Portava dos ous a les mans i li van relliscar: l'un es va trencar de seguida, però l'altre va començar

a rodar pel terra i va anar a parar davall d'una de les taules del laboratori.

12 La confusió dels minuts següents va fer que ningú parara atenció a aquell ou que havia quedat amagat i sol. Els agents van emmanillar el científic, que es defensava dient que ell no havia fet res de dolent.

Una estona després van aparéixer un grup de persones vestides de blanc amb mascaretes a la cara. Duien maletins plens d'utensilis com els del laboratori: era la policia científica, que arribava per prendre proves de l'escenari. Amb uns guants van apartar les taules i la resta del mobiliari per poder classificar tot el que hi havia allà dins. Un d'ells va posar una cinta a l'entrada on es podia llegir: «Prohibit el pas: investigació policial».

En un moment en què van enretirar una de les taules que estava més prop de la

porta, l'ou que s'hi havia quedat davall va tornar a relliscar i va redolar fora de l'habitació, al llindar. Entre tant de trànsit de persones amunt i avall, els fragments de vasos trencats, restes de closques d'ou, papers i altres objectes que hi havia per terra, ningú va parar atenció a l'ou.

13

Bé, això no era del tot cert. Algú sí que hi va parar atenció. Sole era una de les dones de l'equip de neteja que arribava al parc a mitjanit. Encara no els havien avisat que aquella nit hi havia hagut una operació secreta per a desemascarar un dels científics, que experimentava amb ous de dinosaure per tractar de tornar-los a la vida.

A Sole aquestes coses no li importaven massa. Estava acostumada a anar al parc cada nit amb els seus companys de l'empresa de neteja, a procurar que les maquetes gegantines de dinosaure no tingueren ni una

engruna de pols i a pensar en les cares de felicitat dels xiquets i les xiquetes que passarien el dia següent allà dins.

14 Per això, quan es va trobar amb aquell desplegament de cotxes de policia, d'agents amunt i avall, i d'altres persones vestides com si foren astronautes, es va dur les mans al cap.

—Quin desastre! Hui tindrem més faena que mai! —va dir, molt enfadada.

Es va apropar al final del passadís, que era la zona que li tocava aquella nit, i va veure tota la gent que entrava i eixia del laboratori clausurat. Es va adonar que hi havia vidres al terra i restes d'una pasta llefiscosa que els agents anaven xafant i arrossegant per tot arreu. Va pensar que tardaria hores a netejar tota aquella brutícia!

Llavors el va veure: l'ou que havia quedat mig amagat al llindar de la porta.

—Ai, mare! I damunt això, les coses fora de lloc! Sempre em toca a mi ordenar-ho tot.

Va ficar algunes restes de vidres al recollidor amb l'ajuda d'una granera de pèl llarg i després va agafar l'ou amb molta cura.

—No sé com pot haver arribat aquest ouet ací des de la botiga de regals! És que han de tocar-ho tot! Mira que si alguna criatura es queda demà sense ou sorpresa per culpa de tota aquesta destrossa...!

15

Un dels agents la va veure moure's per allà i li va cridar l'atenció.

—Senyora, no pot estar ací: això és una àrea restringida de la policia.

—Però bé que hauré de netejar, no troba?

—Hui ací, no. Demà aquesta zona estarà clausurada per a les visites. Faça el favor d'anar-se'n a un altre lloc i no toque res! Gràcies!

Sole se'n va anar d'allà ben molesta. Es va dirigir directament a la botiga de regals, amb tots aquells peluixos de triceratops tan bonics, els tiranosaures xicotets que feien llums, les camisetes amb lemes en anglés i els llibres 3D. Va buscar el prestatge dels ous, aquells que, quan els fiques en aigua, creixen, es trenquen i n'ix un dinosaure de plàstic, i hi va depositar el que havia trobat al costat del laboratori.

17

—Mira si són borinots, que han trencat l'embolcall de l'ou i tot! Ara no sé qui el comprarà, així tan nuet, pobret meu!

Va sentir que la cridava un company des de l'altra punta de la botiga. Va fer una carícia a l'ou i se'n va anar.

El que no va veure és que aquell ou va respondre a la seua carícia amb un lleu moviment de la closca. Després d'allò, silenci absolut.